

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' Εσχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, έλθεται παρασθόν εις την χώραν έμην ύπαρξιας, και υπό του Οικουμενικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως άντίγραφα ερίτων και χρησιμώτατων εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικου δραχ. 5.—Έξωτερικου φρ. χρ. 7
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός
και είναι προπληρωτέαι δε' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Έν' Ελλάδι λεπ. 15.—Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'Αθήναις
'Οδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Έν 'Αθήναις, την 30 Σεπτεμβρίου 1895

Έτος 17ον.—'Αριθ. 39

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΟΥ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια' ίδε σελ. 297]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ'

Ότε ή συρίκτρα των έργουστασιών έσημανε την έξοδον έστηρίζετο έτι επί του έρείσματος του παραθύρου της βεμβάζουσα. Οί όξει συριγμοί άρτύμισαν αυτήν και τότε είδεν από της ύψηλής αυτής σκοπιάς την μαύρην μυρμηκίαν των εργατών, πυκνήν κατ' αρχάς, έπειτα δε κατακλύζουσαν τας όδούς του χωρίου και λαβημθόν διαλυομένην εις μικρά ρεύματα και τέλος κατανησάσαν εις μικρούς όμίλους εξαφανισθέντας και αυτούς ταχέως. Ό κώδων του θυρωρού έσημανε και ο ήρρος του κ. Βουλφράν άνήλθε την κυλικήν δενδροστοιχίαν συρόμενος υπό του ήρέμα βαδίζοντος γηραιού ήππου.

Άλλ' όμως ή Πετρίνα έμεινεν έτι έν τῷ δωματίω της και, ώς την είχε παραγγελλή ο κ. Βουλφράν, έκαλλωπίσθη, αρεϊδώς άσωτεύουσα τὸ ύδωρ της Κολωνίας και τὸν σάπωνα—έξάιρετον σάπωνα λαπαρόν, άφρώδη και ευωδέστατον. Κατέβη δε μόνον δετε επί της έστίας του δωματίου της ώρολόγιον έσημανεν όκτώ ώρας.

Ήρώτα δε έαυτήν πῶς θά εύρη το έστιατόριον' άλλα δεν ήναγκάσθη να το αναζητήση, διότι θεράπων έν στολή περιμένων ώδήγησεν αυτήν. Σχεδόν παρευθὺς εισήλθε και ο κ. Βουλφράν άνευ οδηγού. Παρητήρησε δε ή Πετρίνα ότι εδάδιζεν επί λιγῆς λαριδος κειμένης επί του τάπητος, ήτις τῷ έχρησιμευεν ως οδηγός των βημάτων του, αναπληροῦντων ούτω τους οφθαλμούς του. Κάμιστρον άνθών ευόσμων έκείτο έν τῷ μέσῳ της τραπέζης ήν έκάλυπτον βαρέα σκεπή άργυρά τορευτά και χρυστάλλινα τελεκητά, ών αι εδραι έξήστραπτον άντονακλώσαι το καταυγάζον έκ του πολυελαίου ήλεκτρικόν φῶς.

Έπ' όλίγον έστάθη όρθια όπισθεν του καθίσματος της άμμηχανούσα τι να

πράξη εύτυχῶς ο κ. Βουλφράν έπήλθεν εις βήθειαν της :

«Κάθισε, τῇ είπε.

Πάραυτα ήρχισεν ή διανομή των φαγητών. Ό θεράπων όστις την είχε οδηγήσῃ εις τὸ έστιατόριον έθηκεν ένώπιόν της πινάκιον ροφήματος, ο δε Σταμάτης έφερεν έτερον πινάκιον πρὸς τὸν κύριόν του πλήρες τουτο μέχρι των χειλέων.

Έάν εδειπνει μόνη μετά του κ. Βουλφράν, θά ήτο έν πάση άνέσει' άλλ' αισθανομένη συγκεντρούμενα επ' αυτής τα περιεργα βλέμματα των δύο θεραπόντων, οστινες περιέμενον αναμριδῶλως να ιδωσι πῶς έτρωγε τὸ άγρίμιον, ως αυτοί την ένόμιζον, ήσθάνετο συστολήν τινα και στενωχωρίαν εις τας κινήσεις της.

Άλλ' εύτυχῶς δεν διεπραξεν άδεξιότητά τινα.

«Άφ' ότου ήσθένησα συνηθίζω να τρώγω δύο σούπες, διότι μ' έρχεται ευκολώτερον' άλλα συ ή όποια βλέπεις δεν είσαι ύποχρεωμένη να κάμης τὸ αυτό.

— Τῶσον καιρόν έχω να φάγω σούπαν, ώστε μετά χαράς θά έτρωγα και εγώ δύο.»

Εκόμισαν και δεύτερον ρόφημα άλλα διάφορον του πρώτου, εκ λαγάνων μετά δαυκίων και γεωμήλων, άπλοῦν ως τὸ των χωρικῶν.

Και κατά τα λοιπά τὸ δείπνον είχε την αυτήν άπλότητα, πιέλια μετά κρέματος και φυλλάς, ο έστι σαλάτα. Άλλά τα επίδερπια όμως ήσαν πολυποικίλα' τέσσαρες όπωροθήκαι περιείχον πλακούντια και τέσσαρες άλλαι ήσαν πλήρεις όπωρικῶν θαυμασιών.

«Άύριον θά υπάγης, άν θέλης, να επισκεφθῆς τὰ θερμοκήπια όπου παραγονται οι καρποι ούτοι», είπεν ο κ. Βουλφράν.

Έλαβεν εις τὸ πινάκιόν της όλίγα κεράσια μετά διακρίσεως' άλλ' ο κ. Βουλφράν τῇ είπε να λάβῃ και βερούκοκκα και ροδάκινα και σταφύλια.

«Έγώ, άν είχα την ήλικίαν σου, θά

«Η θαλαμηπόλος εισήλθε». (Σελ. 297)

έτρωγα όσα όπωρικά εύρίσκονται εις τὸ τραπέζι. . . . αν μου τα έδιδαν.»

Τότε ο Σταμάτης έρειδόμενος εις τους λόγους τουτους του κ. Βουλφράν, κατέλιπε την όπισθεν του καθίσματος αύτου θέσιν του και άπέθεσεν εις τὸ πινάκιον «του άγριμίου τουτου» ως θά έπρατε περι πιθήκου πεκαυτευμένου, έν βερούκοκκον και έν ροδάκινον εκλέξας αυτά μετά προσοχής είδήμονος ανθρώπου.

Αήξαντος του δείπνου, ο κ. Βουλφράν έγειρόμενος είπε πρὸς την Πετρίναν:

«Τώρα είσαι έλευθέρα έως αύριον τὸ πρωί. Δύνασαι να περιπατήσης εις τὸν κήπον με την σελήνην, να άναγνώσης εις την βιβλιοθήκην ή και να πάρῃς βιβλίον εις τὸ δωμάτιόν σου.

Η Πετρίνα έστατο άμμηχανούσα και έρωτώσα έαυτήν μήπως ώφειλε να είπη

πρός τον κ. Βουλφράν ότι είχε εις την διάθεσίν του. Στραφέστα δε προς τον Σταμάτην είδεν αυτόν κεύοντα προς αυτήν σιωπηλώς, αλλά κατ' αρχάς δεν ενόησε τί εσήμαινον τὰ σχήματά του· δια τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐφαίνετο κρατῶν βιβλίον και φυλλολογῶν αὐτὸ διὰ τῆς δεξιᾶς. «Ἐπειτα δὲ ἐδείκνυε τὸν κ. Βουλφράν κινῶν τὰ χεῖρα του μετα ζωηρότητος. Παρευθὺς ἢ Περτρίνα ἐνόμισεν ὅτι ὁ Σταμάτης τὴν εἴηγει ὅτι ὠφελεῖ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. Βουλφράν εἰάν θέλῃ νὰ τὴν ἀνυχνώτῃ τι· ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὴ εἶχεν ἤδη σκεφθῆ τοῦτο, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βουλφράν.

« Ἄλλὰ δὲν με χρειάζεσθε, κύριε ; Δὲν θέλετε νὰ σὰς ἀναγνώσω τίποτε ; » Ἐχάριθ δὲ ἰδοῦσα τὸν Σταμάτην ἐπιδοκιμάζοντα τὴν ἐρώτησίν της διὰ ζωηρῶν κινήσεων τῆς κεφαλῆς, διότι ἐμάντευσε καλῶς τὴν ἐπιθυμίαν του.

« Ὅταν τις ἐργάζεται, οφείλει νὰ ἔχῃ καὶ τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας του, ἀπεκρίθη ὁ κ. Βουλφράν.

— Σὰς βεβαῖω ὅτι καθ' ὅλου δὲν εἶμαι κουρασμένη.

— Τότε, εἶπε, ἀκολουθεῖ μοι εἰς τὸ γραφεῖον μου. »

μότιον ἦτο μέγα, τὸ πλεῖστον αὐτοῦ μέρος ἀπέμεινεν ἐν τῇ σκιᾷ.

«Βιξέρις τὸν Γύρον τοῦ Κόσμου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

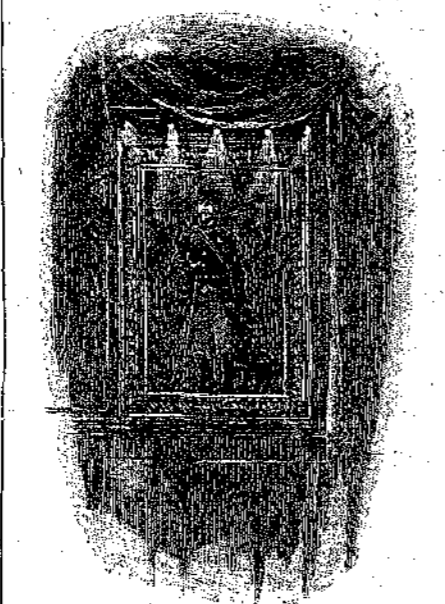
— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ἡ Περτρίνα.

— Θὰ εὐρωμεν εἰς τὸν ἀλαβητικὸν κατάλογον τὰς θεούσας ὀδηγίας. » Ὁδήγησε τὴν Περτρίνα εἰς τὴν βιβλιοθήκην ἐν ἣ ἦτο ὁ κατάλογος καὶ τὴ εἶπε νὰ τον ἀναζητήσῃ. Μετὰ τινὰς δυσκολίας τον εὔρε καὶ ἠρώτησε τὸν κ. Βουλφράν :

«Τί νὰ ζητήσω ;

— Εἰς τὸ Ι, τὴν λέξιν Ἰνδία.

Βλέπετε, ὁ δυστυχῆς πατὴρ ἐπέζητει παντοῦ καὶ πάντοτε τὸν δύστηνον υἱὸν του καὶ εὐηρεστοῖτο ἀνυχνώσκων τὰς πε-

«Παρευθὺς μικραὶ λυχνίαι κατέκλυσαν τὴν εἰκόνα δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός (Σελ. 306)»

ριγραφὰς τῶν χωρῶν ἐν αἷς τον ἀνεζήτησι.

«Τί βλέπετε ; εἶπε.

— Ἰνδία τῶν Ραγιαχ, περὶ ἡγήσει εἰς τὰ βασίλειά τῆς Ἰνδίας καὶ εἰς τὴν προεδρείαν τῆς Βεγγάλης, 1871, 206—288.

— Τοῦτο σημεῖνει ὅτι εἰς τὸν δευτέρον τόμον τοῦ ἔτους 1871, εἰς τὴν σελίδα 209, θὰ εὐρωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως· λάβε τὸν τόμον καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ γραφεῖον. »

«Ἄλλ' ὅτε ἔσκυψε καὶ ἔλαβε τὸν τόμον ἐκ τοῦ κάτω μέρους τῆς βιβλιοθήκης, ἀντὶ νὰ ἀνεγερθῆ, ἐμεινεν ἐκεῖ παρητηροῦσα προσωπογραφίαν κρεμασμένην ὑπεράνω τῆς ἐστίας, ἣν διέκριναν οἱ ἀφθαλμοὶ της συνηθισάντες βαθυμῆδον εἰς τὸ ὀλίγον φῶς τοῦ δωματίου.

«Τί ἔχεις ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

Ἐλευθέρως ἀπεκρίθη ἡ Περτρίνα ἄλλὰ συγκεκλιμημένη.

«Παρατηρῶ τὴν εἰκόνα δπου εἶνε ἀπὸ ἄνω ἀπὸ τὴν ἐστίαν.

— Εἶνε ὁ υἱός μου εἴκοσι ἔτηδ' ἂν ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν βλέπῃς καλά, στᾶν νὰ τὴν φωτίσω. »

Καὶ προχωρήσας εἰς τὸν τοῖχον ἐπέσει κομβίον καὶ παρευθὺς μικραὶ λυχνίαι καίεσαν ὑπεράνω τῆς εἰκόνης κατέκλυσαν αὐτὴν διὰ φωτός ἠλεκτρικοῦ.

Ἡ Περτρίνα ἐγερθεῖσα προέβη βήματα τιναῖνα ἴση καλλίτερον, ἀλλ' αἰφνίδια ἔρηξε κραυγὴν καὶ ὁ τῆμος τοῦ βιβλίου ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς.

«Μὰ τί ἔχεις ;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

«Ἄλλ' ἡ Περτρίνα οὐδὲ κἂν διενόησεν νὰ ἀποκριθῆ.

Ἰστίζτο ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ξανθοῦ νεανίου, ὁμοῦ ἦτο ἐνθουσιάζων ἐπὶ τὴν κυνηγητικὴν ἐπιβουλήν του βελοῦδος πρᾶσινου, ἐφόρει πέτασσαν ἐπιψηλὴν καὶ στηρίζων τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ ὅπλου του, ἐβόησεν διὰ τῆς ἑτέρας τὴν κεφαλὴν μαζύρον κινῶν κυνηγητικοῦ. Ἐστρεψεν ἡ Περτρίνα σύσσωμὸν καὶ ρεῦμα δακρύων ἔρρεεν ἐπὶ τοῦ προσώπου της. ...

Τὰ δάκρυα ταῦτα ἐφάνερων τὴν σπουδαίαν κίνησιν της.

«Διατὶ κλαίεις, Χρυσούλα ;»

«Ὁφείλω νὰ ἀποκριθῆ, προσεπήκουσέν μου πᾶσα δύναμις νὰ ἐκστομίσει μίαν λέξιν ἄλλα ποῦ ; ...

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐσφέλλισε.

«Ἡ εἰκόνα εἶνε... ὁ υἱός σας... σεις ὁ πατὴρ του... »

«Ὁ κ. Βουλφράν μετὰ συγκινήσεως εἶπε :

«Καὶ ἐνθυμηθῆς τὸν ἰδικόν σου ;

— Μάλιστα, κύριε... μάλιστα, κύριε.

— Τὸ καίμενο ! »

[Ἐπειτα συνέχεια.]

ΠΑΡΑΓΟΙΟΥΝΤΕ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΑ ΣΥΡΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΣ

Ἡ Χαρίκλεια ἦτο μικρὰ κόρη ἀετινήτος καὶ πολυάσχολος. Εἶχε πάντοτε νέας ἰδέας καὶ χίλια σχέδια, τὰ ἐν καλλίτερον τοῦ ἄλλου, μέσα εἰς τὸ ζεσθὸν κεφαλάκι της.

«Μαμά, εἶδες τὸν Χρηστάκη, τὸ παρτάκι τῆς πλῦθρας μας ; Τὸ καίμεν βγαίνει ἔξω μ' ἓνα φουστανάκι καλοκμασμένον καὶ τὸ ἐπανωφόρακι του εἶνε τῶν καλῶν, τῶσφ λεπτό, ποῦ μοιάζει μὲ πᾶνι ἀράχνης. Ὅα του πλέξω ἐν ἄλλο μὲ τὸ ὠραὸ ἐκεῖνο μαλλί ποῦ μου ἐγάρισε ἡ γιαγιά.» Καὶ ἡ Χαρίκλεια ἤρχεν ἁμέσως τὸ ἐπανωφόρακι.

«Μαμά, ξέρεις, ἡ Κάκια εἶνε πολὺ στενοχωρημένη μὲ τὸ καναρίνι της. Ἡ μαμά της δὲν τὴν ἀφήνει νὰ τὴν πάρῃ καὶ ἐκεῖ τὸ δώδεκα ἢ δεκαπέντε σέδια τὰ

καίεσεν νὰ μοῦ τὸ δώσῃ νὰ τῆς τοκερποιοῦμαι ἐγὼ ὅσφ θὰ λείπῃ. » Καὶ εἴηρχετο μὲ τὴν ὑπηρετρίαν ἡ Χαρίκλεια, καὶ ἔφερε τὸ καναρίνι, καὶ τὸ ἐβάζεν εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς κανένα νὰ τὸ ἐγγίσῃ, τόσον ἥτο ξετρελαμένη μαζὶ του.

«Παπποῦ, ἡ παντοῦφλης σου εἶνε πολὺ χαλασμένη· ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγοράσῃς ἄλλες. Ἐγὼ θὰ σου κεντίσω ἓνα ζευγάρι γιὰ τὴν ἑορτὴ σου.» Καὶ ἁμέσως τὸ τέλειον εἰς ἐνέργειαν.

Ἡ ἐξαδέλφη της Ἰωάννα ἔκαμαν συλλογὴν ἀγρίων φυτῶν. Ἡ Χαρίκλεια τὸ ἔμαθε, ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ κάμῃ ἐκτοτε περὶ τὸν ἐξοχικόν, χωρὶς νὰ κόψῃ καὶ αὐτὴ καὶ νὰ ξηράνη ὅσα σπάνια φυτὰ ἤθελε συναντήσῃ.

Κατόπι εἶδε τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσῆμων τοῦ ἐξαδέλφου της Κωστῆ. Ἦρχισεν ἁμέσως νὰ μαζεύῃ ἓνα γραμματόσημα καὶ με τὰς οἰκονομίας της κατῶρθωσε νὰγοράσῃ ἓν λευκίωμα.

Μίαν ἡμέραν ἡ Χαρίκλεια ἐπήγε νὰ εἴσῃ τὴν μητέρα της μὲ ἓν σχέδιον πάλιν νέον, ἀλλὰ πολὺ πλέον σοβαρὸν ἀπὸ ὅλα τὰ προηγουμένα.

«Ξέρεις μαμά, τὰ μαθήματά μου τὰ μαθηθῶν τῶσφ γρήγορα, ὥστε πάντοτε μοῦ μένει καιρὸς ἀκετος. Μοῦ δίδεις τὴν ἰδέαν νὰ κάμω μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη ; Ἦθες ἔλεγεσ πως ἐμεγάλωσε ἀρκετὰ καὶ πρέπει παιὰ νάρχισῃ. Νὰ, ἐγὼ θὰ τον μαθῶ νὰ διαβάσῃ.

— Κόρη μου, ἀπεκρίθη ἡ μητὴρ σοβαρὰ, θὰ πάμε νὰ ρωτήσουμε πρῶτα τὰ συρτάρια σου. Αὐτὰ θὰ μας ἀπαντήσουν ἠριστικῶς.

— Τὰ συρτάρια μου ; τί σέσεις ἔχουν, μαμά, τὰ συρτάρια μου μὲ τὸ μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη ;

— Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ ἴδῃς. » Ἦρχισαν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ μικροῦ τραπέζιου τῶν ἐργοχείρων.

«Ἐδῶ εἶνε τὸ ἐπανωφόρι που ἀρχισες γιὰ τὸν Χρηστάκη τὸν Δεκέμβριον» καὶ ὠρα εἶνε Ἰούλιος. Νὰ καὶ μισὴ παντοῦφλα γιὰ τὸν παπποῦ καὶ μεθᾶριον εἶνε ἡ ἑορτὴ του. Νὰ μιά κάλτσα μάλλινη που περιμένει τὸ ταῖρι της πρὸ ὄψο ἔτηδ. Ἐμᾶσαι γιὰ ποιὸν τὰς ἀρχισες ; Ἐγὼ δὲν θυμοῦμαι πειὰ. Νὰ ἔν ἀσπρο κέντημα κτρινησμένο ἀπὸ τὴν κολυκαίρια καὶ ἀτελειώτω. ... Καὶ αὐτὰ εἶδῷ, τὰ βλέπεις αὐτά ; τί εἶνε αὐτά ;

«Ἄ ὡ τὰ δὲν ἦσαν ἄλλο παρὰ ἓν σύμφωρμα περίπλοκον καὶ ἀκατανόμαστον ἀπὸ κλωστής, ἀπὸ μαλλιά, ἀπὸ κομμάτια δαντέλες, ἀπὸ κορδελίτσες, ἀπὸ μεταξίνο ἀκνή— ἓνα κουδᾶρι ἀδιάλυτον τρομημένο εἰδῷ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ καρφίτσες, ἀπὸ βελόνες καὶ ἀπὸ βελονάκια. Οὔτε ἡ Χαρίκλεια αὐτὴ θὰ ἦτο πλέον ἰκανὴ νὰ ξεχωρίσῃ τὰ δώδεκα ἢ δεκαπέντε σέδια τὰ

ποῖα, ἡμιτελῆ, συνεφέρθησαν εἰς συγκρότησιν τοῦ ἀθλοῦ καὶ ἔλεεινοῦ αὐτοῦ χάους!

Ἐπήγαν κατόπι νὰ ἐξετάσουν τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου. Ἡ μαμά ἐβγάλεν ἀπὸ μέσα διαδοχικῶς : μίαν πιξίδα χρωμάτων, σχεδὸν ἀθίκτων· τετράδια, καθὲν τῶν ὁποίων ἐχρησίμευε διὰ πέντε ἢ ἔξι διαφόρους σκοποῦς, ὅλα καταμωυτζουρωμένα καὶ ἔλεεινὰ· σχέδια ἰχθυογραφίας ἡμιτελῆ· τὸ περίφημον λευκίωμα ἀπὸ τὸ ὅπολον ἐξέχυθη βροχὴ γραμματοσῆμων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶχαν κολιθῆ· ἔπειτα θρύμματα φυτῶν ξηρῶν ἀπὸ τὴν θῆπεν βοτανικὴν συλλογὴν καὶ τέλος ἓνα ποὐλὶ βαλσαμωμένο, τὸ καναρίνι τῆς Κάκις, φεῖλ νεκρὸν πρὸ καιροῦ, ὄμμα καὶ αὐτὸ τῆς Χαρίκλειας !

«Λοιπὸν, κόρη μου, τί σου λέγουν τὰ συρτάρια σου ; καταλαμβάνεις τὴν γλώσσαν των ; Εἰς ἐμὲ λέγουν καθαρὰ καὶ ἁσπέρα, ὅτι ἡ μικρὰ μου Χαρίκλεια ἔχει πολλὴν φαντασίαν καὶ πλῆθος ὠραίων ἰδεῶν καὶ σχεδίων διὰ νὰ εὐχαρίστη τοὺς ἄλλους· διὸ δὲν της λείπει οὔτε φιλοκαλία οὔτε δεξιότης· διὸ κάθε τι νέον τὴν θέλγει, διὸ κάθε τι που ἀρχίζει τὴν ἐνθουσιάζει· ἀλλ' ὅτι ὁ κόρος καὶ ἡ κόπως της ἔρχονται πολὺ γρήγορα, ἢ δὲ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ της λείπουν τελείως. Καὶ χωρὶς θέλησιν καὶ ἐπιμονὴν καὶ τὰ ὠραιότερα σχέδια δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε ! Δὲν εἶσαι ἀκόμη εἰς θέσιν νὰναλάβῃς αὐτὸ ποῦ μου ἐξήτησες πρὸ ὀλίγου. Σὲ δεκαπέντε ἡμέρας δὲν μαθηθῶναι κανεὶς νὰ διαβάσῃ χρειάζεται καιρὸς, χρειάζεται τάξις, χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ προπάγτων ἐπιμονή. Ὅα σοι φανὴ αὐριον διασεδαστικόν· νὰ δειξῇς τὰ τέσσαρα ἢ πέντε πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλαβητικοῦ εἰς τὸ ἀδελφάκι σου· ἴσως καὶ μεθαύριον· ἀλλὰ ὕστερα, ὅταν ἴδῃς ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃς πενήντα φορές τὸ ἴδιο πρᾶγμα, θὰ βαρεθῆς, θὰ τάρσις καὶ ὁ Γεωργάκης δὲν θὰ μᾶθη τίποτε ! θὰ μείνῃ μὲ μιά κακὴ ἀρχὴ καὶ τίποτε ἄλλο.

— Ὁ μαμά! εἶπεν ἡ Χαρίκλεια. Νομίζω διὸ με κρίνειτε πολὺ αὐστηρὰ. Εἰς τὰ ἐργάχειρα καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις μου εἶμαι πολὺ ἄστατος, τὸ ξεύρω· ἀλλὰ ἄλλω γνώμῃ καὶ σχέδιον κάθε στιγμῇ ! ἀλλὰ τὸν Γεωργάκη μας τὸν ἀγαπῶ πολὺ, θέλω νὰ τον κάμω καλόν καὶ πιστεῖω ὅτι θὰ μπόρῃσω νὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ἄφρησέ με νὰ δοκιμάσω, σὲ παρακαλῶ !

— Ὁχι, ὅχι ἁμέσως. Ὅα σε δοκιμάσω πρῶτα. Ἀκούσε τί σου προτείνω : Πιάσε ὅλα αὐτὰ τὰ ἐργάχειρά που ἔχεις ἐτὸ συρτάρι σου ἀτελείωτα· τῆς παντοῦφλης τοῦ παπποῦ, τὸ ἐπανωφόρακι τοῦ Χρηστάου, τῆς μάλλινες κάλτσες δὲν ξεύρω τίνος, καὶ ὅταν τα τελειώσῃς

καλὰ, τότε θὰ σου ἐμπιστευθῶ τὸν Γεωργάκη. Δέχσαι ;

— Νὰί, μαμά, δέχομαι μὲ ὅλη μου τὴν καρδίαν !»

Καὶ με τὴν συνήθη της ζέσιν, ἡ Χαρίκλεια ἔπιασε τῆς παντοῦφλης καὶ ἐκέντησε δύο ὥρας τόσον ἐπιμελῶς, ὥστε ἐλησιμόνησε τὸ φαγητόν της.

Παρῆλθον ἔκτοτε τρεῖς μῆνες. Ἡ παντοῦφλης ἐτελείωσαν. Τὰς εἶδα μὲ μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς πόδας τοῦ παπποῦ. Ἀλλὰ φαίνεται, ὁ καλὸς ζῆλος δὲν διήρκησε πολὺ καὶ αἱ κάλτσες καὶ τὸ ἐπανωφόρακι περιμένουν ἀκόμη μέσα εἰς τὸ συρτάρι, ἄφ' οὔ ἡ μαμά κάμνει μᾶθημα τοῦ Γεωργάκη...

Ἀλλοῖμονον ! Τί θὰ γίνῃ ἡ Χαρίκλεια, ἂν δὲν μεταβληθῆ ; Πρὸς ποῖον καὶ πρὸς τί θὰ εἶνε χρήσιμος ; Καὶ ἂν αὐτὴ της ἡ ἀστάθεια, αὐτὸς ὁ οἶστρος ὁ εὐμετάβολος, ἐπεκταθῆ βαθμηδὸν ἀπὸ τὰ πράγματα εἰς τὰ πρόσωπα καὶ κανονίσῃ τοῦ λοιποῦ τὰ πρὸς τοὺς ἄλλους αἰσθημάτά της ; Ὁ, θὰ εἶνε τρομερόν ! Καὶ ἄς εὐχηθῶμεν νὰ μὴ της συμβῆ αὐτὸ ποτὲ τῆς δυστυχούς Χαρίκλειας !

KIMON AAKIANH

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ
ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ	ANNA
ΑΜΑΛΙΑ	Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ

Ἡ σκηνὴ πᾶρεσθ' αἰθούσων

ΣΚΗΝΗ Α'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, σκεπτικῶς στηρίξων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης ΑΜΑΛΙΑ καὶ ANNA εἰσέρχόμενα.

ΑΜΑΛΙΑ.—Γιαννάκη, μὴν εἶδες τὸ σουγιᾶ μου ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ποῦ ἦθελες νὰ τὸν ἴδῃς ;

ΑΜΑΛΙΑ.—Μοῦ φαίνεται πως τὸν ἄφησα ἐδῶ.

ANNA.—Χθὲς νομίζω, τὸν εἶχαμε ἐτὸ περιβόλι, ποῦ ἐκόπταμε βέργες. Ἐμᾶσαι, Γιαννάκη ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Καλέ, ξέρω γὰ ; !

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸν εἶχα, ἀφ' οὔ ἔκοπτα βέργες. Ἀλλὰ θὰ τον ἐβάλα πάλι ἐτὴν τσίπη μου.

ANNA.—Ὅα τον βρούμε, ὁ θεὸς λέγει ὅτι τίποτε δὲν χάνεται.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Μάλιστα ! Ἐγὼ πᾶς ἔχασα δύο βῶλους ;

ANNA.—Ἄλλο εἶνε οἱ βῶλοι ! οἱ βῶλοι κυλοῦν.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἐπειτα ἓνας βῶλος τί ἀξίζει ; Ἐνῶ ὁ σουγιᾶς μου τί ὠραῖος ποῦ εἶνε ! Μοῦ τὸν ἐχάρισε ὁ νονός μου· ἔχει δύο λεπιδες μεγάλες ὁ σουγιᾶς μου· μιά στοργυλὴ καὶ μιά μητέρη.

ANNA.—Ἡ μητέρη εἶνε ἐπικίνδυνος.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΟΛΑ εις αὐτὸν τὸν κόσμον τελειῶνου. Εἶνε ἀλήθεια, κατὰ τῆς ὁποίας δὲν πιστεύομεν νὰ ἔχετε καμμίαν ἀντίρρησην.

Ἴδου ὅτι μετ' ὀλίγον τελειῶνει καὶ τὸ ἔτος 1895, διὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ 1896.

Ἐξέρετε καλά ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐσυνήθισαν νὰ ἑορτάζουσι τὴν ἐτησίαν αὐτὴν μεταβολήν—ἴσως διὰ νὰ λησμονοῦν ὅτι γίνονται ὅλοι κατὰ ἕν ἔτος

γεροντότεροι... — μετὸν παιδρότερον καὶ ὠραιότερον τρόπον : Μὲ τὰ δάρα. Οἱ μεγάλοι φιλοδωροῦσι τοὺς μικροὺς, καὶ οἱ μικροὶ τοὺς μικροτέρους.

— Χαρὰ ἔστην εἰδήσῃν ! θάνακράξετε, ἀνυπόμονοι αὐτὸ ἠθέλατε νὰ μας πῆτε ; Σὺν νὰ μὴ τὸ ἤξουραμεν ἢ ἂν νὰ ὑπῆρχε στιγμὴ ὅλον τὸν χρόνον ποῦ νὰ το λημονώμεν !

Ὅχι, μὴ βιάζεσθε, καλοὶ μου φίλοι. Δὲν ἠθέλαμεν νὰ σας εἰπωμεν αὐτὸ καὶ μόνον. Ὁ σκοπὸς μας ἦτο νὰ σας συστησωμεν ἀπὸ τώρα τὸ καλλίτερον, τὸ κταλληλότερον, τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον δῶρον τοῦ Νέου Ἐτους.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξουρομεν ! θάνακράξετε πάλιν. Ὁρμισθῆκατε νὰ μὴ μας πῆτε τίποτε νέον σήμερον ! Τὸ καλλίτερον, τὸ κταλληλότερον, τὸ ὠραιότερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον δῶρον τοῦ Νέου Ἐτους τί ἄλλο εἶνε παρὰ οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων». Τὸ γνωρίζομεν αὐτὸ ἀπὸ πειρας μακρῆς καὶ οὐτε εἶχατε καμμίαν ἀνάγκη νὰ μὰς το εἰπῆτε !

Πολὺ καλά ! Ἀλλὰ στοιχηματιζόμεν ὅτι αὐτὸ που θὰ σας εἰπωμεν τώρα δὲν τὸ ἤξουρετε... Ἀκούσατε λοιπόν : Ὅσοι θέλετε νὰ προμηθευθῆτε τὸ δῶρον αὐτὸ, τὸ καλλίτερον, τὸ ὠραιότερον, κτλ. σπεύσατε νὰ μὰς δώσετε παραγγελίαν ὅσῳ τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι...

— Διότι ;
— Διότι οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» τελειῶνου.

— ! ! !
— Διατί ἐκπλήττεσθε ; Δὲν σας εἰπομεν εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι ὅλα τὰ πράγματα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τελειῶνου ; Καὶ μήπως τὰ καλλίτερα, δὲν τελειῶνου γρηγορώτερα ; Λοιπὸν καὶ οἱ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» τελειῶνου καὶ ἀποδείξει ὅτι ὁ 2ος τόμος ἐξηγητήθη ἐντελῶς, πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ πεντήκοντα ἀντιτύπων πρὸς 10 δρ. ἑκαστον ὁ 10ος τόμος εἶνε σχεδὸν ἐξηγητήμενος, ὀλίγιστα δὲ μόνον ἀντίτυπα μένουσιν ἀκόμην, προσφερόμενα πρὸς 10 δραχμάς ἑκαστον· οἱ δὲ ἐπόμιοι πάντε τόμοι : 1ος, 3ος, 12ος, 13ος, 14ος πρὸ μηνῶν ἤδη ὀλιγόστευσαν τόσον πολὺ ὥστε πωλοῦνται πρὸς 2,50 ἀπὸ σήμερον δι' αὐτὸν δὲ 8ος τόμος δὲν τιμᾶται πλέον 1 φρ. ἀλλὰ 2,50 διότι ἤρξισε νὰ ἐξαντλήται καὶ αὐτός.

ΑΜΑΛΙΑ.— Ἔννοια σου καὶ προσέχω. ἔχει ἀκόμην ἕνα πριονάκι, ἕνα τρυπητήρι καὶ μιὰ λεπιδά μικρὴ γιὰ τὰ μολύβια.

ΑΝΝΑ.— Ὁραιότερο σου γιὰ δὲν εἶδα ἀκόμην.

ΑΜΑΛΙΑ.— Γιαννάκη, σὺ που ἐπιθυμοῦσες τόσῳ νὰ ἔχῃς ἕνα τέτοιον, βοήθησέ μας, λοιπὸν νὰ τον βροῦμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ὄχι ! νὰ τον βρῆτε μόναί σας.

ΑΝΝΑ.— Εἶσαι μὲ τὴν κακὴ σου, σήμερον. Τί ἔχεις ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Τίποτε· τί νᾶχω ;

ΑΝΝΑ.— Τίποτέ που δὲν θέλεις νὰ μὰς το πῆς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ἀφῆσέ με ἡσυχ, σὲ παρακαλῶ.

ΑΝΝΑ.— Θὰ ἀγοροζῶνησες, φαίνεται. Ἔλα ! (ὁ Γιαννάκης ἀφῶνται τὸν ἄμμου.)

Ἔλα, ἂν καλὸ παιδί, νὰ μὰς βοηθήσῃς νὰ βροῦμε τὸ σουγιᾶ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Μάρτασε καλλίτερα νὰ μείνω ἔδω. Εἶσθε ἀρκετῆς αἱ δύο γι' αὐτὴ τὴ δουλειᾶ.

ΑΜΑΛΙΑ.— Ἔλα, Γιαννάκη μου, νὰ σε χερῶ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— (Κτυποῦν μὲ τὸν πόδα) Ὅχι ! ὄχι ! ὄχι !

ΑΜΑΛΙΑ.— Κακὴ ! Παραζενε !

ΑΝΝΑ.— Ποτέ δὲν εἶνε τέτοιοις... Πρέπει νὰ εἶνε ἄρρωστοι. Ἴδὲ τί ξυνησμένα μούτρα ποῦ ἔχει ! Πέ μὰς, Γιαννάκη, τί ἔχεις ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Θὰ μὲ ξεφορτωθῆτε τέλος πάντων ; Δὲν ἔχω τίποτε δὲν πηγαίνω πουθενᾶ· Νά !

ΑΜΑΛΙΑ.— Ἔλα, πᾶμε, Ἄννα. Νὰ το θυμᾶσαι αὐτό, Γιαννάκη (Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ μόνος.

Ὅχι ! δὲν πηγαίνω... Μοῦ φάνηκε πὼς ἡ Ἄννα μ' ἔβλεπε σὺν... ἀλλὰ ὄχι, δὲν το πιστώω... πὼς εἶνε δυνατόν ; Κανεὶς δὲν ξέρει πὼς ἐγὼ εὗρηκα τὸ σουγιᾶ. (Βλέπει τρυπητήρι του, καὶ ἄφ' οὐ βεβαιωθῆται εἰς τὸ ἔσπευχε μόνος, ἀξάγει εἰς τὸν θυλακίον του τὸ μαχαϊρίδιον καὶ το περιστρέφει εἰς τὰς χεῖράς του.) Πὼς τον ἤθελα ! Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ πρέπει νὰ τον ἀνοίξω εἴκοσι φορές... Καὶ ποῖς τῆς εἶπε νὰ τον χάσῃ ; Τὸν εὗρηκα ἐπὶ τὸν περὶθόλι σχεδὸν μέγα ἐπὶ τὸ χῶμα. Ἄν δὲν ἦμουν ἐγὼ θὰ τον ἐπατοῦσαν καὶ θὰ τον ἐπαράχωσαν. Κανεὶς δὲν θὰ τον ἐανάβλεπε... εἶνε λοιπὸν δικός μου καὶ ἡ Ἄμαλία ἀξέ πᾶν νὰ γυρεθῇ... Καποιος εἶνε ! (Φυλάττει κατὰ τὸ μαχαϊρίδιον.) Ὅχι, δὲν ἦτον κανεὶς. (Τὸ ἀξάγει πάλιν.) Τί εὐμορφὸ που εἶνε !... Ἡ ἀδελφὴ μου δὲν θὰ το ἀγαποῦσε ὅσῳ λέγει, ἄφ' οὐ τὸ ἔχω ἔδω· ἐκεῖ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν που το ἔχω δικό μου... δηλαδὴ ἀπὸ τὴν στιγμὴν που το βρῆκα, ὅσῳ λέγω νὰ το δώσω, ἀλλὰ πάλιν το κρατῶ... Καὶ ἔσως αὐτὸ δὲν με ἀφῆσε νὰ κοιμηθῶ. Ὅλην τὴν νύκτα ἔλεγα, νὰ το δώσω—νὰ μὴ το δώσω... Ἀλλὰ ἂν μάθουν ὅτι το ἔχω... θὰ ποῦν... Δὲν θέλω νὰ ποῦν, ὅτι θὰ ποῦν... Τρέμο καὶ νὰ το συλλογιθῶ... Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι πάντα φοβοῦμαι σὺν με βλέπουσι, φοβοῦμαι σὺν μου ὄμιλου...

(Ἀνοίγει μιὰν λεπιδά.) Καλὴ, δὲν βαρύνεσαι ! φάνηκε πὼς το ἔχω... Καὶ ἔσως δὲν μπορῶ ποτέ νὰ διασκεδάσω καὶ νὰ εὐχαριστῶ. Ὅλω καὶ φοβοῦμαι μήπως ἡ Ἄμαλία ἢ ἡ Ἄννα μου ποῦν : εἰχες τὸ σουγιᾶ καὶ δὲν μπορέσω νὰ μὴν κοκκινήσω... Ὠ καὶ νὰ το ἤξουρε ἢ μητέρα... Σήμερον εὐ ποῦ με φίλησε, μοῦ ἦλθε νὰ κλαύσω... Ἀνοήτος που εἶμαι ! (Φυλάττει τὸ μαχαϊρίδιον εἰς τὸ θυλακίον του.) Ποῖς θὰ το ἰδῇ ! Μα... ἂν φάξῃ κανεὶς τὴν τσέπη μου ; Θέλω νὰ πάγω νὰ το κρῶψω, νὰ το παραχῶσω, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ πηγαίνω νὰ το πέρνω... Ἔτσι θὰ εἶμαι πρὸς ἡτύχος... Ἄν δὲν εἶχε τὸ πριονάκι, καὶ τὸ λεπιδάκι γιὰ τὰ μολύβια, θὰ το εἶδα... Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴ μου δώσουν καὶ μέγα ἕνα σουγιᾶ ποῦ εἶμαι ἄγχορι ; Οἱ σουγιάδες εἶνε γιὰ τὰ ἀγρία, ὄχι γιὰ τὰ κορτίσια !... Ἐδῶ μέσα φαίνεται ὅμως. (Παρατηρεῖ τὸ θυλακίον του) Ἐμπρός... (Κενοῦ νὰ ἐξέλθῃ.)

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΑΝΝΑ.— Ποῦ πᾶς ;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ὄπου θέλω.
ΑΜΑΛΙΑ.— Νὰ φάξῃς γιὰ τὸ σουγιᾶ ;
**Εὐχόμεσθε καὶ μετῶ.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.**— Ὅχι ! πηγαίνω νὰ παίξω.
ΑΝΝΑ.— Καὶ μετῶ θὰ παίξομε ;
ΑΜΑΛΙΑ.— Νά ! νὰ διασκεδάσω λίγο, γιατί εἶμαι πολὺ λοπτημένη.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Δυστημένη γιὰ ἕνα παλαιοσογιᾶ. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο !
ΑΝΝΑ.— Ἦθελες ἐσὺ νὰ χάσῃς τὸ σουγιᾶ σου ;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Καὶ ποῖς το θέλει τὸ σπαθὶ μου ; Τὰ σπαθῖ δὲν εἶνε γιὰ τὰ κορτίσια, ὅστε οἱ σουγιάδες... Ποῖς θὰ μου πῆρῃ τὸ σπαθὶ μου ;
ΑΝΝΑ.— Κανένας κλέπτης.
ΑΜΑΛΙΑ.— Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἶνε κλέπτης.
ΑΝΝΑ.— Ἔγὼ εἶδα ἕνα λωποδότη.
ΑΜΑΛΙΑ.— Εἶδες λωποδότη ;
ΑΝΝΑ.— Νά ! ἤμουνα μὲ τὸν μπαμπᾶ.
ΑΜΑΛΙΑ.— Τί εἶχε κλέψῃ ;
ΑΝΝΑ.— Δὲν ξέρω. «Ἐπὶ τὸ δρόμο τον εἶδα» Οἱ ἀστυφύλακες τον εἶχαν πιᾶσθαι καὶ του εἶχαν δέσῃ τὰ δύο χεῖρα. Ἐπερατοῦσε με σκυμμένο κεφάλι. Τὸ μούτρο του ἦτον ἄγχορι, τὰ φορεμάτα του κουρελασμένα. Τὸν πηγαίαν ἐπὶ φυλακὴν. Ἄσχημο πράγμα ὁ λωποδότης !
ΑΜΑΛΙΑ.— Πὼς μποροῦν καὶ κλέπτου ;
ΑΝΝΑ.— Οἱ κακοὶ ἄνθρωποι κλέπτου.
ΑΜΑΛΙΑ.— Τί ἔντροπή που θὰ τὴν εἶχε αὐτός που εἶδες !
ΑΝΝΑ.— Ὠ, νά ! Τὰ παιδιὰ ἐπὶ δρόμο ἐφώναζαν : Πούκα ! Λωποδότης ! !
ΑΜΑΛΙΑ.— Φοβήθηκα, καί μὴν ;
ΑΝΝΑ.— Ὅχι ! ἤμουνα μὲ τὸν μπαμπᾶ.
ΑΜΑΛΙΑ.— Ὅλους τοὺς λωποδύτας τους πιάνουσι, ἀλήθεια ;
ΑΝΝΑ.— Ἐννοεῖται : οἱ ἀστυφύλακες ὅλοι τους κυνηγοῦν.
ΑΜΑΛΙΑ.— Κλεψιὰ εἶνε ὅταν πέρνῃ κανεὶς κανένα φρούτο, κανένα κομματι γλυκύσμα ;
ΑΝΝΑ.— Κρυφὰ ; βέβαια ! Ἔγὼ δὲν πέρνω ποτέ. Νά, ὁ Παυλάκης ὁ γυιὸς τοῦ γε-

τονα ἔδω, ἐσκαρφάλωνε ἐπὶ τὸν τοῖχο γιὰ νὰ κόψῃ φρούτα ἀπὸ τὸ περιθόλι μὰς, καὶ ἐμπαμπᾶς ἔλεγε πὼς θὰ τον βάλῃ ἐπὶ φυλακὴν.

ΑΜΑΛΙΑ.— Ἐμεῖς δὲν εἶδαμε ποτέ λωποδύτας ἀλήθεια, Γιαννάκη ;
ΑΝΝΑ.— (Πρὸς τὸν Γιαννάκη.) Ἀποχρίσου λοιπὸν.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Δὲν ξέρω κἄν τί λέτε.

ΑΝΝΑ.— Μιλοῦμε γιὰ λωποδύτας εἰς ποτέ ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ποῦ νὰ ἰδῶ ; μήπως εἶνε γραμμένα ἐπὶ μέτωπό τους ;

ΑΝΝΑ.— Καὶ ὅμως φανερώονται. Μὰ πὼς εἶσαι ἔτσι ὄχιος ; Πρέπει νὰ εἶσαι ἄρρωστος, βέβαια.

ΑΜΑΛΙΑ.— Εἶσαι ἄρρωστος ; Πηγαίνω νὰ το πῶ τῆς μητῆς.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— (Διακόπτων αὐτήν) Ἀφῶ σὰς λέγω πὼς δὲν ἔχω τίποτε !

ΑΜΑΛΙΑ.— Θέλεις νὰ σου δώσω ἀπὸ ἐκεῖνες τὲς παστιλιὰς ; Ἐγὼ ἀκόμην.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Δὲν θέλω τίποτε.

ΑΝΝΑ.— Ἀφῶ οὐ λοιπὸν δὲν ἔχῃς τίποτε. ἔλα, πᾶμε νὰ παίξομε, ἔλα νὰ φιληθῶμε.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Γιατί νὰ φιληθῶμε ; Τί ἰδὲα σοῦ ἦλθε ;

ΑΝΝΑ.— Νά, θέλω νὰ σε φιλήσω.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Δὲν θέλω.

ΑΝΝΑ.— Πέσκ' τον, Ἄμαλία, θὰ του φιλήσω διὰ τῆς βίρας.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ἀφῆσέ με ! Ἀφῆσέ με ! (Κενοῦ νὰ ἐξέλθῃ ἡ Ἄμαλία καὶ ἡ Ἄννα τὸν κρατοῦν καὶ τὸν ἐμποδίζουσι, γελᾶσαι.)

ΑΝΝΑ.— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς !... Τί ἔχεις ἐπὶ τὴν τσέπη σου ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— (Ἀποθῶν αὐτήν.)— Ἀφῆσέ με, λοιπὸν !

ΑΝΝΑ.— ἔχεις... τὸ ξέρω...
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ὅχι, δὲν το ξέρετε.
ΑΝΝΑ.— Νὰ ἐπὶ πῶ ;
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— (Διακόπτων)— Φέμματα!

ΑΜΑΛΙΑ.— Μὰ δὲν σου εἶπε τί.
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Ἦθελε νὰ πῆ πὼς ἔχω τὸ σουγιᾶ.

ΑΝΝΑ.— Ἄ, τί λές ! Πὼς ἦτο δυνατόν νὰ το πῶ αὐτό, νὰ σε κατηγορήσω ἰσθῆ ; Ἔσο ; ὄχι, ὄχι, ἰσθῆνα σε ξέρω γιὰ καλὸ παιδί. Πὼς ἐπίστευσες ὅτι θὰ ἐφαίνουσαι τὴν κακὴ πρὸς ἐσὲ ; Ἄμαλία, πᾶς εἰς ἐσὺ. Ἐσκαρφάλωνε ἢ εἶπα τέτοιον πρᾶγμα ;
ΑΜΑΛΙΑ.— Ποτέ !... (Πρὸς τὸν Γιαννάκη.) Κάνεις λάθος, Γιαννάκη μου !... Κλέει... Μὴν κλαῖ ! Δὲν ὑπάρχει λόγος... (Ὁ Γιαννάκης κλαίει μὲ λογμούς.) Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς οὐτ' ἐγὼ οὔτε ἡ Ἄννα ἐβλάμημε ἐπὶ τοῦ μὰς τέτοιον κακὸ γιὰ σένα... Καὶ γιὰ νὰ παρηγορηθῆς, σοῦ ἐπέσχεσα ὅτι ἂν εὗρω τὸ σουγιᾶ μου, θὰ σου τον χαρίσω !

ΑΝΝΑ.— Ἐτελείωσε, νά !... Ἀλλὰ εἶνε ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Πᾶμε. Ἔλα, Γιαννάκη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.— Δὲν πεινῶ.

ΑΜΑΛΙΑ.— Καλά θὰ σου φέρομε ἐν ἀχλάδι. (Ἐξέρχονται.)

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α.Γεννηταγῆ

Οὕτω, ἐνῶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε ὑπετιμῆσαμεν τοὺς τόμους ἀπὸ φρ. 2,50 εἰς 1 φρ., ἠδυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν 22 ἐν ὅλῳ τόμους εἰς τὴν ἀπιστεύτως εὐθηρὴν τιμὴν, ἦτοι πρὸς 1 φρ. ἑκαστον, σήμερον μόνον 16 τόμοι εἶνε οἱ τιμώμενοι πρὸς 1 φρ.

Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτούς τοὺς 16 τόμους γρηγόρα θὰ γίνῃ ὅ, τι ἐγένε διὰ τοῦ; ἄλλους ; θὰ ὑπερτιμῆθῃσι διότι ἐξαντλοῦνται ὅλον ἔν. Ἡ εὐκαιρία τῆς μίας δραχμῆς ὄχι μόνον αἰώνιος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαρκέσῃ, ἀλλ' ἴσως οὐτε μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς Πρωτοχρονίας : ὥστε, ὅσοι θέλετε ἀληθῶς νὰ ἐπωφεληθῆτε καὶ νὰ ἔχητε ὅσους θέλετε ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς, φροντίσατε ἐγκαίρω ; νὰ τοὺς ἀγοράσετε. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἴσως ἀργὰ. Ἡμεῖς εἰπόμεν καὶ ἐλαλήσαμεν.

Ἴδου τώρα καὶ ὁ

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

τῶν τόμων τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Α΄.— Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχμὴν 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχιαῖς καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ—ἐλευθεροὶ ταχυδρομικῶν τελῶν—προσφέρονται οἱ ἐξῆς 16 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» : 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλοῦμενοι καὶ χωριστὰ ἑκαστος.

Β΄.— Πρὸς φρ. 2,50 ἑκαστος πωλοῦνται οἱ ἐξῆς ἕξ τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» : 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ΄.— Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ 10ος τόμος.

Σημειώθειν ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμῆθῃσι καὶ αὐτοί.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως», ὧν ἑκαστος κοσμεῖται δι' **100** ἕως **130** εἰκόνων καὶ εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων ἀποτελῶν αὐτοτελεῖς βιβλίον ἐκ μεγάλων σελίδων **192**, ἐμπεριέχοντα, ἑκτὸς τῆς ἄλλης ποιικιλίας, ἐξόχως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα καὶ τερπνὰ μυθιστορήματα :

Ὁ Ἀνοϊκτοκαρδὸς, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ.—Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.—Ὁ Μικρὸς ἦρως, ἐν τῷ 10ῳ.—Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ.—Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ.—Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Διετείς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ.—Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ.—Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Κακοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ.—Ὁ Μικρὸς λάρδας, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβενσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (Ἄσκτου καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται, δι' ἐπιστολῆς συστημένης, κατ' εὐθείαν : **Πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον,** Ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119. **Εἰς Ἀθήνας.**

